

[Formanden.]*Fortsættelse af første Behandling af:*

Forslag til Finanslov for Finansaaret fra
1. April 1938 til 31. Marts 1939.

Mødet hævet Kl. 17⁵.

28de Møde.

Onsdag den 17. November Kl. 13.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

*Fortsættelse af første Behandling af
Forslag til Finanslov for Finansaaret fra
1. April 1938 til 31. Marts 1939.*

Forhandlingen genoptoges.

Carsten Raft: Det ærede Medlem Hr. Råger har vist mig den Interesse at citere en Udtalelse, som jeg fremsatte paa et Møde i Vedbæk for to Aar siden. Da det ærede Medlem manglede en Slutning, brugte han oven i Købet mit Citat som sin Finanslovtales afsluttende Maksimumeffekt. Jeg forstaar ikke hvorfor. Jeg fremhævede ved den paagældende Lejlighed Valutacentralens Evne til at skabe høje privilegerede Indtægter for de ganske faa og høje Priser for de mange, og jeg sagde, at dens delvise Ophævelse derfor vilde betyde, at der blev taget fra Millionæerne og givet til de smaa. Men det er da ikke sensationelt. Noget lignende blev der sagt her i Salen for en Uges Tid siden, baade af Venstretalere og konservative Talere. Og mit Parti sagde det dengang og siger det i Dag. Saa kan jeg vel ogsaa have Lov at sige det.

Jeg spørger den højtærede Justitsminister, om han har sin Opmærksomhed henledt paa en tilsyneladende urimelig Dom, der faldt i Byrettens 1ste Afdeling den 20. Oktober. En ung Mand, der havde slaat en Mødedeltager i Jorden paa Vej fra et konservativt Møde, fik 40 Kr. i Bøde, og hans Kammerat, der havde gjort Modstand mod hans Anholdelse, fik 30 Kr.

Jeg henleder desuden den højtærede Ministers Opmærksomhed paa visse mærkelige Oplevelser, som under Forundersøgelsen i en Sag er overgaaet en K. U.er, der for nylig blev overfaldet og fik sit Næseben knækket. Beretningen staar i „Berlingske Tidende“s Nummer for i Søndags.

Det forekommer mig, at ingen af de paagældende Sager er egnet til at styrke Retsbevidstheden hos den Ungdom, der interesserer sig for Politik, og de er desuden i saagrel Uoverensstemmelse med Ministerens Synspunkter for Behandling af Voldssager, at der vist er Grund til at se nærmere paa dem.

Jeg vender mig derefter til Hovedemnet for de Bemærkninger, jeg ønsker at komme med i Dag.

Blandt den Vrimmel af Emner, som har været behandlet under Finanslovbehandlingen, har Forsvarsspørgsmaalet været dominerende. Det har været rejst fra konservativ Side, og anderledes kan det ikke være. Vi anser den trufne Ordning for ansvarsløs, fordi dens Militærapparat er for lille, og vi betegner den som forfusket, fordi den bygger baade paa Forsvarets og Afrustningens Princip.

Fra Regeringspartierne afviser man en egentlig Diskussion om Ordningen. De Partier, der vedtog den, staar bag den endnu, og der er ikke siden Foraaret sket noget, som ændrer Forudsætningen for dens Vedtagelse. Det er i hvert Fald en Maade at klare det politisk paa.

Der er imidlertid to Omraader, om ikke under Forsvarssagen, saa dog i Nærheden af Forsvarssagen, hvor Tingene har udviklet sig saa stærkt og Forudsætningerne har skiftet saa afgørende, at en Diskussion ikke lader sig afvise. Jeg tænker paa det aktive Luftværn, hvor Erfaringerne fra det sidste Aars Luftangreb i Spanien og Kina har undergravet Grunden under Regeringspartiernes Standpunkt, saa det nu svæver fuldkommen frit i Luften, og jeg tænker paa det passive Luftværn, hvor den højtærede Indenrigsministers stædige Passivitet nu er drevet saa vidt, at Forudsætningerne for den Samling om Loven for alle Partier, som opnaaedes i 1935, er ved at briste.

Om det aktive Luftforsvar har Meningerne staaet skarpt mod hinanden, men det er, ligesom om der alligevel er en lille Smule mere Overensstemmelse end paa Forsvarsspørgsmaalet selv. Der synes f. Eks. at være Enighed om, at uanset hvordan Danmark indretter sit Militærvæsen, maa det forberede sig paa, at det kan blive udsat for et Luftangreb. Under sit